

ורוח שכלי. והם נשמה יתרה, רוח יתרה, על נשמה ורוח ונפש, שהם עבדים ששולטים בגוף של ימות החל. נשמה יתרה, נשמת כל חי, כתר הראש צדיק, שהוא יום השבת. ובנשמה היתרה הזו תהלה יה, שהם אבא ואמא, שעליהם נאמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, משהו שהיא מרפכה לעלת העלות, שהוא מכסה ולא שולטת עליו העין, ומשום כך עין לא ראתה. רוח יתרה, הנהר שיוצא מעדן מבין אבא ואמא, ומהלכו חמש מאות שנה, ומגיע לששי שהוא צדיק להשקות את הגן, שהיא נפש יתרה, מלכות.

הנשמה ששולטת בימות החל על עבד ה' היא מכסא הכבוד, כמו שבארנו בעלי המשנה, כל הנשמות גזורות מתחת פסא הכבוד. ורוח ששולטת בימות החל על עבד ה', היא מעבד המלך מטטרו"ן, כולל ששה סדרי משנה, והיא שש מעלות לפסא. והנפש ששולטת בימות החל היא מכסא דין, סנדלפו"ן, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל בת המלך, בפסח, היא נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור כנגדה היא יום טוב, והיא יום שבת, זכור ושמור, משום שהיא אצילות ממלכות.

וכך תלמידי חכמים, בני המלך והמלכה, נקראו שבתות וימים טובים, ואין להם משלהם, שאינם בעלי מלאכה כמו שאר העבדים בני החלין. שכרם בעולם הזה ובעולם הבא לענג אותם בכל מיני מאכל ומשחה,

דשבת. וענג דיליה נשמת חיים, ורוח שכלי. ואינון נשמה יתרה, רוח יתרה, על נשמה ורוחא ונפשא, דאינון עבדין, דשליטין בגופא, דיומין דחול. נשמה יתרה, נשמת כל חי, כתר בראש צדיק, דאיהו יום שבת. ובהאי נשמה יתרה תהלה יה, דאינון אבא ואמא, דעלה אתמר, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, בגין דאיהו מרפכה לעלת העלות, דאיהו מכוסה ולא שליט עליה עינא, ובגין דא עין לא ראתה.

רוחא יתרה, נהר דנפיק מעדן, מבין אבא ואמא. ומהלכו חמש מאה שנין, ומטי לשתיתאה דאיהו צדיק. להשקות את הגן, דאיהי נפש יתרה, מלכות.

נשמה דשליטא ביומין דחולא, על עבד יי, איהי מכסא הכבוד. כמה דאוקמוה (דף כ"ט ע"ב) מארי מתניתין, כל הנשמות גזורות מתחת פסא הכבוד. ורוח דשליטא ביומי דחול, על עבד יי, איהי מעבדא דמלכא מטטרו"ן, כליל שית סדרי משנה, ואיהי שש מעלות לפסא. ונפש דשליט בחול, איהי מכסא דין, סנדלפו"ן, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל ברתא דמלכא. בפסח, איהי נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור לקבליה איהי יום טוב, ואיהי יום שבת, זכור ושמור. בגין דאיהי אצילות ממלכות.

והכי תלמידי חכמים, בנוי דמלכא ומטרוניתא, אתקריאו שבתות וימים טובים, ולית לון מדלהון, דלאו אינון בעלי מלאכה, כשאר עבדין בנוי דחולין. אגרא דלהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לענגא לון בכל מיני מאכל ומשחה, ולאוקרא לון בלבושין שפירין, כגוונא דשבת, דאתמר ביה, כבדהו בכסות נקיה. כל מה דעבד בר נש לשבתות וימים טובים, אית למעבד לון.

ומאן דמחלל שבת חייב סקילה. והכי מאן דאשתמש בתגא, חלף. והכי הוא המשתמש במי ששונה הלכות, דמחלל תורתיה. ופל שפן המבזה ליה, פאילו מבזה שבתות ומועדות. ואוקמוה מארי מתניתין, כל

ולכבדם כמלכושים יפיעיקמו
ששבת, שנאמר בה, כבדהו
בכסות נקיה. פל מה שעושה
אדם לשבתות וימים טובים, יש
לעשות להם.

ומי שמחלל שבת חייב סקילה.
וכן מי שמשתמש בכתר חולף.
וכך מי שמשתמש במי ששונה
הלכות, שמחלל את תורתו. וכל
שפן המבזה אותו, פאלו מבזה
שבתות ומועדות. ופרשוה בעלי
המשנה, פל המבזה את
המועדות, פאלו כופר בעקר.

וכמו שפל פלי בית המקדש
שנקראו קדש, כך פל אותם
שמשתמשים תלמידי חכמים
נקראים קדש. ותלמידי רב, שהם
כנגד איברי הגוף, נקראו קדש
קדשים. וסוד הדבר רמזו בהם,
(שמותכו) והבדילה הפרכת לכם בין
הקדש ובין קדש הקדשים.
ומטטרו"ן, אמה ומחנותיך,
צריכים להקריבם קרבן לפני ה'
בכל לילה.

עשיה, לקבל עליו על מלכות
שמים, זו קבלת יסורים של עניות
לתלמיד חכמים, שהוא מות לגוף
הבהמות. שמזון התורה הוא
מזון של הנשמה ורוח נפש
השכליים, שהם כהן לוי וישראל.
הכהן בו י', חכמה ודאי. הלוי בו
ה', תבונה. ישראל בו דעת, וזו
ו'. נפש יתרה, ה' אחרונה, רמ"ח
מצוות עשה ושס"ה לא תעשה.
ותורה זו אדם. זהו שכתוב זאת
התורה אדם. וזה כולל את השם
המפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א.
זוהי התורה מזון לאדם בארבע
הפנים שלו. מזון הבהמות לחם
ויין ובשר וכל מיני פרות, (קהלת

ז) לעמת זה עשה האלהים.
וצריך אדם להקריב בכל לילה
קרבן נפש ורוח ונשמה של
במחשבתו קרבן לפני ה'. להוציא

המבזה את המועדות, פאלו
וכגוונא דכל מאני בית המקדש ואתקריאו קדש, הכי
כל אינון דמשמשי תלמידי חכמים, אתקריאו
קדש. ותלמידי דרב דאינון לקבל אברים דגופא,
אתקריאו קדש קדשים. ורזא דמלה קא רמיז בהון, (שמות
כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.
ומטטרו"ן, את ומשריין דילך, צריכין לקרבא לון קרבנא
קדם יי' בכל ליליא.

עשיה לקבל עליה עול מלכות שמים, דא קבלת יסורין
דעניות לתלמיד חכם איהו מות לגופא דבעירן.
דמזונא דאורייתא, איהו מזונא דנשמתא ורוחא ונפשא
שכליים, דאינון כהן לוי וישראל. כהן ביה י', חכמה
ודאי. לוי, ביה ה', תבונה. ישראל, ביה דעת, ודא ו'.
נפש יתירה, ה' בתראה, רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא
תעשה. ותורה דא אדם, הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) זאת
התורה אדם. ודא כליל שמא מפרש, יו"ד ה"א וא"ו
ה"א. האי איהו אורייתא מזונא לאדם, בד' אנפין דיליה.
מזונא דבעירן, נהמא וחמרא ובשרא, וכל מיני פירות,
(קהלת ז) זה לעמת זה עשה האלהים.

וצריך בר נש, לקרבא בכל ליליא, קרבן נפשא ורוחא
ונשמתא דבעירן, קדם יי'. ויתודה בכמה מיני
ודויין, ויסלק לון במחשבתיה, קרבנא קדם יי'. לאפקא
לון בקריאת שמע, (בלב אחד) לקמי קדשא בריך הוא,
ונפיק רוחיה דדפיק בערקין דלבא. נפש, וכוין בשרפתה,
ובשחיתתה, ובנחירתה, דהו נחירין פהנייא, הדא הוא
דכתיב ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל. והיינו
חנק. ותלתא מיתות אלין, הו פמרה סומקא, ירוקא,
אוקמא. דאינון בכבד פמרה בטחול, ואינון בתלת קליפין
דאגוזא.

וקורם דא, יתקן מזבח אבנים, ויכוין למעבדה סקילה,
ממרה חוורא, דשלטת בכנפי ריאה, באינון
בהמות לפני ה', ויתודה בכמה מיני ודויים, ויעלה אותם